

ЗАХОДЬТЕ Й НЕ БІЙТЕСЯ!

Привіт усім! Я Захар.

А це — мої мама з татом, Ксеня й Тарас. Мама дає лад цьому великому будинку. Тато тут за старшого охоронця, він дбає про безпеку. Так-так, я кажу чистісіньку правду: мешканці цього дому бояться всього на світі. Хоча недавно весь світ жахався саме їх. Наших пожильців люди звикли називати монстрами. Досі сахаються їх. А ще — лякають ними дітей та онуків.

Я теж їх боявся. Поки мама з татом не дозволили мені зайти в цей дім і познайомитися з ними ближче. Кажуть, що мешканці не люблять, коли на них витріщаються. Вам це так само не подобається, правда? Отож. То й не дорікайте.

Коли вони, щасливі, пішли перевдягатися, русалку підкликав до себе їхній тренер.

— Слухай, — сказав обережно, — ти тільки не ображайся... Може, залишишся тут? Знаєш, скільки охочих тепер почне займатися плаванням? Та ще з такою наставницею.

— Це я наставниця? — Руся недовірливо тицьнула себе пальцем у груди.

— З тебе вийде чудовий тренер, — почувла вона у відповідь. — Повір моєму досвіду. Якщо візьмешся за діло, дуже скоро з цього басейну почнуть виходити справжні плавці-чемпіони.

Звісно, русалка Руся довго не думала — дала згоду.

І можете не сумніватися. Знаєте, скільки в Україні майстрів спорту й чемпіонів світу з плавання? Так отож. Усі вони виховані нашою Русею.

Правда-правда.

